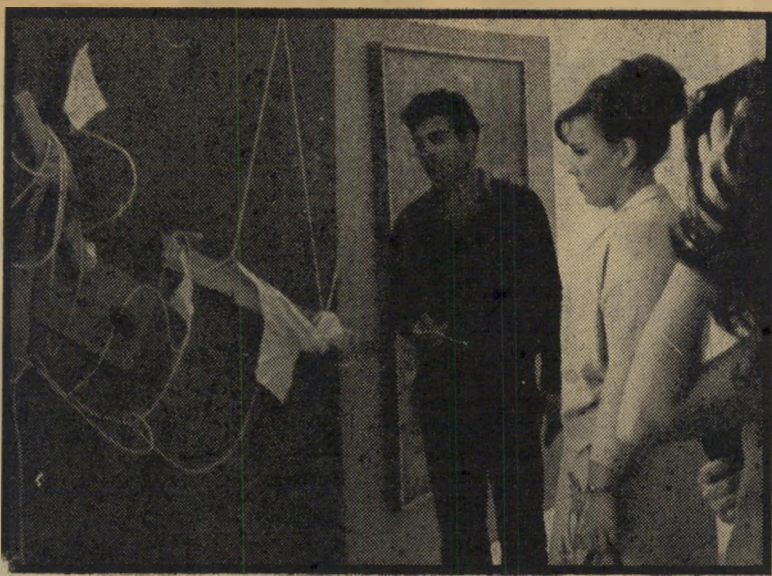

במסיבה של אנשי אל על, העלה אחד הטייסים קטע אופייני של המורד צברי. סיפר הוא: כאשר דויד בן-גוריון סס לפאריס, לפני שנים, הוזמן לתא-הטייסים כדי לחזות בנוף המרהיב של הרי האל-פיס. הוקן הסתכל בהרים המושלגים, אמר: "קשה להאמין שחניבעל העביר כאן את הפילים שלו!" הפליט הנחט, שישב מאחור ריו: "מה לא עושים בשביל כסף?"

● לא לשוא מכהן פדי קולק כמנהל מוזיון און ישראל. יחסו האישי אל דויד בן-גוריון וזה לביטוי פומבי בטכס הפתיחה התגיגי של המוזיאון. שעה שלנשיא המדינה ניתן מקום משמאלו של יו"ר הטכס, טדי עצמו, נשמר מקום-הכבוד מימינו לאורח משה-בוקר. ● בן-גוריון לא הסתפק ב-כבוד שחלק לו מנכ"ל משרדו לשעבר, אלא נטל בעצמו תוספת כבוד. הוא הופיע באיחור מה, אחרי נשיא המדינה זלמן שזר, ואחרי שהתזמורת פתחה בניגון ההימנון הלאומי, כשכל הקהל ניצב דום. ● כל ההתרחשויות האלה דפסו את שרת החוץ גנדרה מאיר לקונן: "יום פתיחת המוזיון און היה לי יום שחור". טדי קולק, בתגובה לזכרה, הודיע כי סידרי הישיבה בטכס נקבעו לפי כל כללי הפרוטוקול, ואושרו על-ידי אנשי משרד החוץ. ● פולה בן-גוריון אינה יכולה לנוח, כשאורחים סקרנים נכ-צים ליד בינה בשדרות קרן-קיימת בתל-אביב, כדי לראות את האישים הבאים יוצא אים ממנו. באחד מימי השבוע יצאה מן הביתה, ניגשה לקבוצת צעירים שעמדו ליד הגדר, ושאלה לרצונם. "אנחנו מחכים לראות אנשים חשובים, ענה אחד. "לך לרחוב!" אנשים חשובים מתגלגלים היום ברחובות, ענתה פולה ברוגה. ● ושוב, ליד ביתו של בן-גוריון, גילו עסקני מפא"י רגישות יתר למצלמה. כשהגיע מזכיר המפלגה "ארי" בן ברקת לקירבת הבית, הוא הבחין בצלם הטולם הזה. הוא הורה לנהגו לא להיעצר ולהמשיך בנסיעה. "אינני רוצה להצטלם היום, אולי מחר", הספק עוד להסביר מבעד לחלון המכונית שהסתלקה. אחרי רבע שעה חזר, צולם והודה: "הצלח-תם!" ● ראש עיריית חיפה אבא חושי נימלט מן המקום כשראה את הצלם, חזר אחרי דקות ספורות מן הכיוון השני, אחרי שעשה סיבוב, ופרץ בריצה אל תוך חצר

תמונת השבוע

היתה פרי עבודתם הקולקטיבית של תלמידי בית-הספר לאומנות ואמנות בצלאל שבירושלים. כמה מהם 1900 גרסאות ברזל, חבלים, חוטים ובלדי סיגריות, ברחבת בנייני האומה בבירה, שם הוצגה תערוכה נבחרת של אמני ישראל, הרכיבו אותם על לוח, יצרו תמונה מודרנית. את התמונה הגניבו לתערוכה, שם משכה תשומת-לב מצד צופים ומבקרי אמנות. רק כעבור מספר שעות הבחינו מארגני התערוכה בתעלול, סילקו את התמונה מהתערוכה.

מפ"ם יעקב ("קובה") ריפתין לא היסס, טיפס על אחד מהם לגובה המשיים מטר. כשניצב בקצה, קרא לעברו חיכ המפ"ל: "בנימין שחור": "הנה הקוסמונאוט הראי שון של כנסת ישראל." ● יו"ר ועדת התיאום של ארגוני האקדמיים, פרופסור גבריאל שטיין ערך השבוע השחאה מעניינת: "כשרצו לסיים את הכנתו של מוזיאון ישראל תוך יום אחד, שילמו לפור עלים שכר יומי של 120 ל"י, אך כשהיה דובר בהתקדמותה המדעית של המדינה כולה, לא רוצים להוסיף לשכר האקדמיים אפילו פרוטה אחת. האם חושבים להפוך את ישראל כולה למוזיאון?" "הדר הירושלמי עוזי אורנן הוא אחד ממנהיגי הפעילים של הליגה למניעת כפייה דתית בישראל. לכן הוא לוקח ללב כל בעייה דתית ואנטי-דתית. השבוע, כשהתברר לו כי כנס רבנים החליט לערוך תפילות רחוב בשבת הקרובה בערי הארץ, מיהר עוזי ל-פעול, כדי למנוע התנגשויות אפשריות

הופתעו לראותו יורד מכבש המטוס בלחית שוטרים. התברר כי עבירת-תנועה שנרשמה לחובתו בפאריס, לפני שלוש שנים, חייבה אישם בתיקי המשטרה, חיכתה לבעליה. עתה, כשהגיע קינן שוב לצרפת, התעוררה לחיים ובאה לגנשו. קינן גילה לתדהמתו, כי היא השמינה ביתניים. הגיעה לסך של 300 ל"י. הוא מיהר לשלם את הקנס בתחנת משטרה מקומית ושחרר. ● הפיזימנאי ירדי מנזסי התגלה לאחורנה כבעל כשרון מוסיקלי-יומרת. היה זה בחזרות ה-נערכות עתה על חויון-עם שיוצג בשבועות באילת, במסגרת חגיגות ים-סוף, ושחובר עלידי ירדי עצמו. כשרצה להסביר למלחין מל קלר מה אופי הפזמונים הרצויים, נאלץ לשיר לתוך רשמקול. קלר חיבר אמנם מנגינה חדשה, אך שמר על אופי שירתו של ירדי. ● הפיזימנאי התל-אביבי דויד בלקין חתנה לאחורנה את צרותיו המקצועיות. "פעם נתבקשתי לפרסם מודעה עבור בנק שפשט את הרגל", סיפר הוא, "והנה בעתון של יום המחרת מצאתי כי המודעה הוקדשה לבנק ז"ל. פעם אחרת נתבקשתי לפרסם מודעה עבור ברית ראשון-נים, ופירסמו לי בעתון, ברית ישנים." בלקין גם הציע מודעה משותפת למועדוני לילה שונים, לפי העיקרון הבא: החתול העצבני מיילל באופן לא נורמאלי, מכיון שהוא רוגז על הגושש החיוור, לאחר שנודע לו כי שקספיר איננו סובל מילדות קשה בהמאם. ● גן החיות הפרטי של בריג'יט בארדו גדל לאחורנה. עד עתה היו לה 13 חתולים, 8 כלבים וכבש. מעריצה מקסיקאית שלחה לה שני ברחוונים שזה עתה נולדו, אך חתול אכזרי טרף אחד. הברחיון ה-בודד זוכה לכן ליחס מיוחד (ראה תמונה). המסוגל לעורר את קינאתם של גברים רבים. ● קינאה מסוג אחר מעוררים מסעותיו של במאי סרטי הטלביזיה, הישראלי קובי יגור. הוא יצא לאחורנה ב-שליחות הטלביזיה הגרמנית לניפאל, הסריט במשך עשרה ימים את פסגות ההימאליה. בימים הקרובים יטוס לפקין, יסריט סרטים קצרים בסין העממית ובצפון קוריאה.

פסוקי השבוע

- דויד בן-גוריון על "דבר": "לו ברל היה חי, לא היה מכיר את נתנוג."
- סגן ראש הממשלה אבא אבן, על התקפות דויד בן-גוריון: "ממשלת אשכול נעגשת על כך שלא נכשלה."
- חבר מזכירות מפא"י אברהם עופר: "בן-גוריון היה יכול לעזור הרבה לדמוקרטיה כאשר עמד בראש הממשלה, אבל אז הוא היה אטום לגביה."
- חבר מזכירות מפא"י אמנון לוי: "בחיפה לימדו אותי כי ליד הגנה השלטון במדינה עומדת כנופיה."
- סגן שר הבטחון שמעון פרס: "אני מחשיב צלינדרים של טאנקים יותר מצלינדרים של דיפלומאטים."
- ראש עיריית תל-אביב מרדכי כ"י נמיר, על טיהור מי הים: "העתונות הכריזה עלי מלחמה באקטוריולוגיה."

תיאטרון

ערב של צעקות

ערב מאושר בפארק אוניו (מחזה: יגאל מוסנזון ופיטר דאנוור. בימוי: דויד לוי. תפאורה: יוסף קארל). עברו הרבה שנים מאז עמדה חנה רובינה בערבות ה-נגב וצעקה צעקות שהרעידו את לב הקהל. הזמנים השתנו. יש שחקנים חדשים. יש יגאל מוסנזון חדש, ויש צעקות חדשות. ערב מאושר בפארק אוניו נראה כאילו נלקח מתוך ספר על איך לכתוב מחזות בלי שגיאות, אבל הוא סכמטי ומשעמם. בהתחלה רואים בו נוג עשיר ומאושר. הוא — איש-עסקים גדול, כזה שאפשר לר-אות בכל סרט אמריקאי. היא — אשתו. היום הוא יום הולדתו וערב חגיגתו. הם מאוד שמחים ומאושרים, ותיכף רר-אים שהאושר הזה ייגמר רע. אחר-כך הוא שואל אותה איזה שאלה על שיחות טלפון-ניות ללוואן. היא אינה עונה. העניין נשכה, וכל מי שראה מחזה בימיו יודע שהלוואן הוא עוד תביא אטון על המשפחה. אחר כך באה הבת. היא היתה בישראל. בא הסבא היהודי. בא השותף של האבא. באים האהוב הנוכחי של הבת, והאהוב ה-קודם שלה. ברור שיש כאן מקום לג'עדן של קונפליקטים.

הכת נואמת נאום על התלישות והצביעות של אביה. האהוב הקודם דורש ממנה ש-תספר לאבא מה עשתה בלוואן. היא מס-פרת שרצתה את הילד שלה. "בבית הלבן על ההרים בלוואן", האבא מקבל שוק.

בסוף כולם הלכים. האבא והאמא גש-ארים לבד. הם עצובים גורא. הסבא מופיע ואומר משהו על אחות-הקבר שלו. כולם יודעים שזה לא לעיין. משום שעכשיו יש בעיות יותר גדולות וזה גורא מצחיק. המתח מתפרק. אבל עוד אחרי זה מתעקש האבא ללעול לאט-לאט ובעצב אל חדרו.

יחא אינו עוזר. המחזה של יגאל מוסנזון הוא שיטחי, תיאטרלי ופאתטי. ה-בימוי של דויד לוי עושה אותו עוד יותר שיטחי, עוד יותר תיאטרלי ועוד יותר פאתטי. נוסף לזה הוא מצליח לאבד לחלו-טין את המתח שבו ואת ההתפתחות הולה של הרמויות. השחקנים מתחילים את ה-הצגה בצעקות, ומסיימים אותה בשקטות. הבת, מרגלית סטרוג, אינה מורידה את קולה אף לרגע, ואינה מפסיקה לדבר בסון של מוכיחה ומתקנת-עולם. השותף האמרי-קאי, יוסי גרבר, נראה כמו חיקוי של חי-קוי של חיקוי של פארוודיה צעקנית על ה-אמריקאי המגותך. האב, נתן מיילר, נראה כמו איש-עסקים אמיתי. שני האהובים, אלן דר ועזריאל אשורב, משכנעים ובלתי-מוג-זמים. התפאורה יפה.

לפני שיגאל מוסנזון נסע לאמריקה, לע-בוד שם כטייה. הוא כתב כמה דברים יותר טובים. נראה שלסופר אסור לבובו את זמנו בשיחות.

מישחק הגזר

הפלה מלאכותית. אכילת בשר-אדם. רצח אים. הפקרת אשה. זנות. תליית אייכמן. עבריינות צעירה. הפקרות מינית. הובלת יהודים להשמדה.

כל אלה — וכמאה אלף לירות של גיורא גודיק — לא הצילו את מחול איסי בשטח ההפקר, שהורד מן הבמה אחרי פחות משבוע. פוקר תיאטרון. גיורא (גבירתי הנאווה) גודיק העיד על עצמו כי הוא "חורג הפעם מנוהג, ומתוך איזה כורח פנימי, שחקמו באחד הלילות העצובים שלאחר איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ, שעה שקרא את מחזהו של הנלי החליט לצאת להרפתקה." לרוע המזל, זהו מחזה גרוץ. הוא אומר דברים שכבר נאמרו אלף פעמים, על גורלו המר של הכושי הצעיר, על השואה, על דור הביטניקים. והוא אומר אותם בצורה בנא-לית. כאשר הוא עובר לעניינים מדיניים, הוא גולש לאינפאנטיליות.

בישראל של 1965 שוב לא די בכך ש-מחזה יזכיר מאה פעמים את אייכמן, ואת אטון היהודים. לא די גם במישחק המצויין של ג'רמן אוניוקסקי, בבימויה הנקי של גולה צילטון, בנוסיונו הבימתי של זמן לביוש. לא די אפילו במאמצי של צלמן כמו יגאל סריילוי, שהוטל עליו תפקיד ש-עדיין אין בכוחו למלא.

בעוכרו של גודיק היה המחזה עצמו. גידמה כי האמרגן המוכשר מצטיין בתכונה של שחקן-פוקר מעולה: הוא מוכן ומסוגל להפסיד סכומים גדולים מבלי להגיד עפעף, מתוך חשבון של רוחו במישחק אחד יפ-צוהו על הססדיו במישחק שני.

אך כמו שחקן-פוקר, אין גודיק בוחר את קלפיו. הוא משאיר את הכל למזל.

בריג'יט בארדו והברווזון בזירות מהירה

ברחובות. הוא שלח למעריב מודעה בת-ש-לום, שנועדה להזכיר לקוראים החילוניים כי בשבת נכונו להם צרות. הוא דאג גם לשלם עבור המודעה. אך היא לא נדפסה כלל. כשפנה למנהל מחלקת המודעות של הצהרון, הוסבר לו: "אנחנו בעלי העתון, ואנחנו קובעים אם מודעה תדפס או לא." עוזי החליט להקים עתה ליגה חדשה, ליגה למען חופש הפירסום בעתונות.

★ ★ ★

על פסגות ההרים

יש נציגות ישראלית בפסטיבאל הסרטים בקאן. היא אינה רשמית, אבל היא עושה רעש. דן בראמון למשל, היה אחד ה-ישראלים הראשונים שהגיעו לשם. הוא התארגן כהלכה, הקיף את עצמו בפה-פיות מקומיות והכין אותן לקראת באו-של העתונאי-סופר-הסרטיץ עמוס (חור) ב-לבנה) קינן. הם חיכו לו בשדה התעופה,

* חניבעל, המצביא של קרת-חדשה, פלש לאיטליה מטפרי, דרך הרי האלפים. צבאו כלל חטיבה של פילים.